CA SĂ AVEM MAI MULTE NADII, MAI MULTE IOLANDE, MAI MULȚI ILIE...

Nu e vorba de nici un fel de joc de cuvinte, dar cea mai bună propagandă pentru performanța sportivă o constituie însăși... performanța !

Anul trecut, de exemplu, în zilele de neuitat ale Montrealului, cînd Nadia Comăneci era încoronată — și încă de trei ori — campioană olimpică, ea fiind cea mai tînără dintre deținătoarele unei medalii de aur, mai toate mămicile își doreau ca odraslele lor să facă și ele gimnastică, fiecare fiind convinsă că fiica sa îi seamănă Nadiei, că are sumumul de calități indispensabile unei mari sportive. La ora aceea, a Montrealului, și în orele următoare, antrenorii de gimnastică și profesorii de educație fizică au fost, poate, cei mai căutați dintre specialiștii sportului nostru. Unii dintre ei au sesizat exact importanța momentului și au organizat ample acțiuni de selecție care, firesc, s-au bucurat de roade frumoase, de unanime aprecieri.

Cu cîtva timp în urmă cînd, grație televiziunii, am fost părtaș ai multora dintre răsunătoarele succese ale lui Ilie Năstase, mulți, foarte mulți copii își îndreptau pașii spre terenurile de tenis. A fost un foarte bun moment pentru ca dintre cei mulți care au invadat atunci terenurile să se fi selectat cei mai buni !

Cînd, în deceniul trecut, Iolanda Balaș domina, prin rezultatele sale excepționale, săritura în înălțime de pe mapamond, către această probă a atletismului au venit nenumărați copii care se visau aidoma marii noastre campioane, după cum, tot așa, alți copii s-au visat handbaliști ca Gruia și Gațu, canoiști ca Patzaichin, boxeri ca frații Cuțov, scrimeri ca Olga Szabo, Ecaterina Iencic, Dan Irimiciuc, rugbyști ca Moraru, Demian, Durbac etc.

Fiecare performanță deosebită înregistrată de sportivii noștri fruntași a provocat o adevărată vîlvă printre copii și juniori care au găsit în exemplul Nadiei, al Iolandei, al lui Ilie, al atîtor altora, îndemnul de a face și ei sport, de a se dedica unei ramuri sportive sau alteia. De fiecare dată, după un mare succes al sportului românesc mulți copii au venit să se „înscrie" la diferite discipline, poate pentru că așa era „moda". Mulți au venit și au rămas, alții însă au plecat după... modă, ori s-au lăsat de sport. Constatăm, de fiecare dată, în astfel de situații, că numărul celor rămași și valoarea pe care o vor atinge, mai devreme sau mai tîrziu, depinde de modul în care antrenorii și profesorii înțeleg să-și facă datoria, călăuzindu-le primii pași cu grijă și dragoste și știu să folosească cu promptitudine fiecare prilej pe care, cum am arătat, performanțele sportivilor noștri îl oferă creînd o stare de efervescentă emulație în rîndurile tineretului, iubitor al sportului. De profesori și antrenori depinde, așadar, în considerabilă măsură ca numărul performerilor sportului nostru să fie din ce în ce mai mare...

Romeo VILARA

OBIȘNUINȚA DE MIȘCARE – O CERINȚĂ OBIECTIVĂ A CĂREI UTILITATE TREBUIE UNANIM ÎNȚELEASĂ

De vorbă cu prof. dr. MIHAI EPURAN

Am invitat pe prof. dr. **MIHAI EPURAN**, șeful catedrei de Teoria, metodica, psihologia și pedagogia educației fizice și sportului de la I.E.F.S., să ne răspundă la cîteva întrebări privind necesitatea exercițiului fizic pentru omul zilelor noastre.

— V-am ruga, tovarășe profesor, să ne spuneți cîteva cuvinte despre „obișnuința de a face mișcare".

— Obișnuința de a face mișcare are două componente și anume :

— componenta operațională, cu caracter de activitate învățată, pe care omul știe s-o efectueze, s-o adapteze condițiilor, s-o dozeze ; uneori, această componentă poate fi o deprindere cu nivel superior de execuție ;

— componenta afectivă și motivațională, care înseamnă **trebuința** de mișcare sau **nevoia** de mișcare — totuna este —, **dorința** de a face mișcare.

La ora actuală, cred că în rîndul specialiștilor în domeniul educației fizice și sportului sau al activităților corporale de masă nu avem asigurat, pe plan metodic, decît fondul pentru prima componentă. Se asigură, dar nu pentru toți, instruirea în tehnici cu caracter sportiv. Poate că și modelele sînt mai directe, mai apropiate. În acest sens, m-aș referi la Nadia Comăneci, care a creat un adevărat curent pentru gimnastică sau la Ilie Năstase pentru tenis.

— Care este rolul școlii în formarea obișnuinței de care vorbeam ?

— În școală se face inițierea în direcția formării obișnuinței de a face mișcare, în situația în care sînt alocate suficiente ore pentru aceasta ; abia atunci se poate vorbi și despre o pregătire fizică. Instruire în ceea ce privește formarea obișnuinței de a face mișcare există, dar mi se pare că pe plan psiho-pedagogic se face foarte puțin pentru componenta afectivă și motivațională. Ca un element autocritic, dacă vreți, nu reușim să-i formăm pe absolvenții noștri, ai I.E.F.S.-ului, ca pe niște pasionați pentru mișcarea permanentă ; am renunțat să menținem «un cult» al gimnasticii igienice, așa-zisa «de înviorare», de dimineață.

Foarte puțini profesori de educație fizică practică ei înșiși așa ceva și foarte puțini elevi sînt stimulați să practice dimineața gimnastica individuală, iar cei mai în vîrstă — seara.

— La persoanele trecute de prima tinerețe se mai poate vorbi de formarea obișnuinței de a face mișcare ?

— Sigur că da, deși cu mai multă dificultate decît la copii sau adolescenți. Este însă mult prea minimală recomandarea care se face peste tot, de a parcurge, zilnic, 4—5 km pe jos, această activitate fiind considerată ca suficientă. Pentru a realiza scopul pe care îl urmărim — **menținerea și întărirea sănătății** —, trebuie pornit de la efectuarea unui grup simplu de exerciții de gimnastică și apoi continuat cu cei 4—5 km de mers pe jos, zilnic. Individul trebuie să știe să-și stăpînească corpul, să poarte dialog cu el, iar acesta să răspundă la comandă. Numai prin simplul mers — cei 4—5 km — nu se realizează în totalitate ceea ce ne-am propus. Și mai este ceva deosebit de important în formarea obișnuinței pentru a face mișcare : **popularizarea acestor acțiuni binefăcătoare pentru sănătatea fiecăruia dintre cetățeni** să fie făcută nu numai în presa de strictă specialitate. Numai în acest fel vom reuși să scădem simțitor, pînă la lichidare, numărul celor ce persiflează pe cel sau cei, familii întregi chiar, care în echipament decent de sport, sînt văzuți alergînd, pe aleile dintre blocuri, spre exemplu. Trebuie făcute toate eforturile pentru lichidarea cît mai rapidă a unei astfel de mentalități obtuze, retrograde. Și în acest sens trebuie menționat **rolul deosebit de important al profesorilor de educație fizică**, de la toate nivelurile și **al educatoarelor din învățămîntul preșcolar** de a face, încă din anii copilăriei, primii pași în direcția celei de a doua componente a obișnuinței de a face mișcare.

— Pentru că v-ați referit la popularizare, ce considerați că trebuie întreprins, în această direcție ?

— N-aș vrea să se creadă că iarna, de exemplu, marele public, cu mic, cu mare, tușește în batistele proprii numai datorită faptului că peste tot, pe stradă, în autobuze și tramvaie, în magazine și cinematografe sînt răspîndite, cu larghețe, afișe, fluturași cu teme vizînd ferirea de gripă sau prevenirea efectelor anotimpului rece etc., dar rolul acestei propagande în limitarea și, mai ales, în combaterea unor eventuale epidemii de gripă, nu e minor. Cînd vor apărea peste tot, asemenea mijloace, sau poate altele și mai eficace, pentru formarea obișnuinței de a face mișcare, în forme simple dar accesibile tuturor categoriilor de cetățeni, vom putea spune cu adevărat că facem popularizare pentru mișcare, pentru educație fizică și sport.

Mihail VESA

Aici ar fi trebuit să fie activitate, dar toate cele patru terenuri de volei erau (ca de obicei) PUSTII...

ÎN CENTRUL ATENȚIEI: PROPAGANDA PENTRU SPORT

(Urmare din pag. 1)

principal magnet fiind însăși frumoasa și bine utilata bază sportivă din Giulești.

La stadionul Giulești ne-a impresionat foarte mult cochetul și bine întreținutul bazin în care se pregătea (chiar și în aceste zile friguroase de toamnă) echipa campioană de polo, antrenată de **C. Vasiliu.** Cei 16 sportivi deținători ai tricourilor de campioni au deprins cu toții tainele înotului și poloului aici, la clubul Rapid. Și nu sînt singurii. În grupa de juniori I (antrenor **C. Rusu**) așteaptă momentul afirmării încă 15 poloiști ai Rapidului. La fel și în grupa de juniori II (antrenor **P. Chețan**). În frumosul bazin din stadionul Giulești nu se practică numai sportul de performanță. Antrenorii rapidiști, împreună cu sportivii **D. Băjenaru, R. Mustață, Fl. Bădinici** și profesorii **Sanda Apolzan** și **Ștefan Iamandi** au învățat să înoate aproape 2500 de copii, dintre care 40 vor activa în continuare în cadrul secției.

Faima luptătorilor crescuți în sala de sub tribuna „Giuleștiului" a depășit de mult granițele țării. **Ion Enache, Victor Dolipschi, Nicu Gingă** sînt sportivi consacrați care au fost inițiați în tainele luptelor de antrenorul **Marin Belușica, Nicolae Iordache, Dan Aiacoboaie, Gheorghe Minea** sînt alte tinere speranțe ale luptelor românești. Secția Rapidului este una dintre cele mai productive din țară. Acesta este rodul unei îndelungate munci de propagandă efectuată de antrenorii **M. Belușica** și **Al. Constantin** prin școlile C.F.R.-ului, unde au loc numeroase demonstrații de lupte greco-romane. Această acțiune de popularizare a luptelor a fost extinsă și în comunele mărginașe ale Capitalei, **Gheorghe Minea** fiind descoperit la o asemenea demonstrație în comuna Buftea.

Astfel de acțiuni de propagare a sportului, de atragere a tineretului în rîndul practicanților lui se întreprind și la fotbal, box, caiac-canoe, atletism.

DE CE ATÎTA LINIȘTE PE STADIONUL TINERETULUI ?

Stadionul Tineretului. Una dintre cele mai mari baze sportive ale Capitalei, într-o zi însorită. Este ora 9,30. Terenurile de volei, baschet, rugby și handbal sînt pustii deși, după program, la acea oră ar fi trebuit să întîlnim tineri sportivi de la C.S. Școlar, Școlile sportive nr. 1 și 2, de la Energia sau I.E.F.S. Pe pista de atletism am întîlnit cîțiva alergători. Cam cîți ai putea număra pe degetele ambelor mîini. Dar nici un antrenor. Ba totuși am zărit unul (Ioan Paul de la Șc. sp. Atletism), în tribună, în ținută de stradă. Și au mai fost vreo 2–3 mărșăluitori, cu D. Paraschivescu, care dădeau roată stadionului. În rest — liniște, foarte multă liniște.

Trei ore mai tîrziu, în acest imens parc sportiv, aceeași imagine. Aproape că nu-ți vine să crezi, mai ales cînd, ieșind în marele bulevard alăturat, am întîlnit zeci de școlari, plimbîndu-se, zbenguindu-se. Am oprit pe cîțiva dintre ei. Erau elevi la Școala generală nr. 32. I-am întrebat de ce nu vin pe stadion și răspunsul a venit prompt : „Nimeni nu ne-a spus că avem voie. Am fi făcut cu plăcere o „miuță" !

Ionică Milițescu, instructor sportiv principal, ne-a spus că noul program, în funcție de programul școlar, este în curs de alcătuire și că în cursul după-amiezii în mod sigur vom întîlni mai multă animație. Am revenit la ora 16,30. Terenurile de baschet și volei erau tot goale. Aflăm că timp de mai bine de o lună rareori a călcat cineva pe zgura lor ! Pe două din terenurile de handbal aleargă și pasează cîteva junioare. Alături de ele revedem cu plăcere o mai veche cunoștință, pe maestra emerită a sportului Irina Climovschi. Pe terenurile de rugby sînt programate două antrenamente. Amatori însă nu sînt prea mulți. Atleții s-au mai rărit. Mai sînt vreo 2–3 și tot fără antrenor. Pe marginea pistei un părinte mă întreabă : „Dv. sînteți tov. antrenor Puică de la Școala sportivă de atletism ? Aș vrea să-mi înscriu și eu copiii la atletism" Dar nu l-a mai înscris în ziua aceea...

Stadionul Tineretului. Una dintre cele mai mari baze ale Capitalei, dar... fără sportivi, sau mai bine spus, cu prea puțini tineri sportivi. Prin ce și cu cine se acreditează acest complex sportiv al tineretului în rîndurile tineretului ?

LA POLICOLOR – SPORTUL, O PASIUNE

Pe locul unde, cu patru ani în urmă, era o mlaștină, s-a construit o modernă și frumoasă bază sportivă : Policolor. Folosind judicios mijloace locale, valorificînd deșeurile, avînd sprijinul direct și permanent al conducerii întreprinderii, al organizației de partid și a celei de U.T.C., angajații „Policolor"-ului, îndeosebi tinerii, au prestat mii de ore de muncă patriotică pentru a-și vedea asigurat locul pe care să se desfășoare una din activitățile preferate după orele de muncă : sportul. Bineînțeles, materializarea intenției trebuia urmată la rîndul ei de folosirea la maximum a terenurilor amenajate : trei de tenis, cîte unul de fotbal, volei-baschet și handbal (cărora li se va adăuga pista de atletism, aflată în curs de finisare). Și s-a trecut la fapte.

Începutul nu a fost ușor, dar grație unor pasionați ai sportului s-a izbutit într-un timp record atragerea unui număr însemnat de angajați în practicarea sistematică, permanentă a unor discipline sportive (de altfel, A. S. Policolor are 1 740 membri !). Așa se face că pe terenurile de tenis pot fi văzuți antrenîndu-se sau susținînd meciuri în cadrul campionatului asociației sportive frezorii **Laurențiu Cocoș, Nicolae Gavrilă,** strungarii **Paul Anton, Ion Drăghici,** lăcătușii mecanici **Ion Mihai, Dumitru Găitănaru,** inginerii **Dan Teodorescu, Vasile Beldianu, Liviu Drăgan** ș.a. Aceștia formează, de altfel, echipa A. S. Policolor aflată acum pe locul I în campionatul sectorului 4. Secția de tenis, avînd în **Adrian Roșianu** și **Paul Anton** doi inimoși instructori voluntari, a înființat și un centru de inițiere.

Pe terenul de fotbal era în plină desfășurare o „miuță", de fapt un antrenament în vederea viitorului campionat intern. Ultimul s-a încheiat de puțină vreme și a fost cîștigat de echipa Atelierului mecanic II, urmată de Atelierul mecanic I și Serviciul energetic (au participat opt formații). Animație și pe terenurile de handbal și volei unde se antrenau jucătorii reprezentanți ai A. S. Policolor în campionatul sectorului 4 și respectiv în campionatul municipal — categoria Promoție.

La baza sportivă a A. S. Policolor am fost impresionați de spiritul gospodăresc care domnește aici (**Ion Stan**, vicepreședinte al asociației, muncește ca... o furnică pentru a îngriji cît mai bine terenurile), de activitatea prodigioasă. Pe terenuri, erau zeci de tineri. Printre ei nu se afla însă nici o tînără ! Nici o tînără, deși femeile reprezintă 50 la sută din totalul angajaților „Policolorului" !. Iată, deci, un domeniu foarte important în care trebuie să se manifeste activ și eficace propaganda sportivă. Și organizația de tineret trebuie să fie principalul animator al atragerii tuturor tinerilor din întreprindere la exercițiu fizic și sport.

Raid-anchetă realizat de : **T. MIHAI, D. STĂNCULESCU** și **A. VASILU**